

72 tanítvány elküldése

A sátánt Biblia úgy hívja, mint „e világ istene”, „a világ ura”, vagy ő a „hazugság atyja”, a „pusztító”, „rágalmazó”, aki „megcsalja az egész világot”, a „gonosz”. És gonosz, ártani vágyó szándékaiban nincs egyedül, hiszen több ezernyi démon szolgál neki. Annyi idősök, mint a teremtés, és közben intelligensek, veszedelmesek, félre vezetnek, és természetfeletti erővel rendelkeznek, és szó szerint uralják az egész megtéretlen világot (1 Jn 5,19: „az egész világ a gonosz hatalmában van”).

Nem tűnik ez az egész túl mesésnek, mesekönyvbe illőnek? Lehet ma a Sátán és a démonok létezésében hinni? Nem lehet, hogy ez már „sok” a mai embernek, feltétlenül szükséges ezzel ijesztgetni a híveket?

A zsidók hittek a Sátán létezésében. Ezért úgy gondolták, a Messiásnak bizonyítania kell, hogy hatalma van a Sátán felett is. Ezért olvasunk arról, hogy Jézus szolgálata kezdetén, megfedte és visszautasította a Sátánt, amikor ez kísérteni akarta.

Ezért üzte ki Jézus az emberekből a démonokat. Számos olyan történet van az evangéliumokban, amelyek azt mutatják be, hogy amerre Jézus járt, démonokat űzött a megszállottakból, ezzel demonstrálva a hatalmát felettük.

Ezzel az erővel és hatalommal küldte ki apostolait; erőt és hatalmat adott az apostoloknak minden ördög fölött. És magunk előtt látjuk a 72 tanítványt is, az első missziós útjukon, és bár ők nem voltak apostolok – hanem tulajdonképpen az első misszionáriusok –, akik ugyanarról az erőről tettek bizonyosságot, amivel Jézus kiűzte az ördögöket.

Érdekes, hogy amikor Jézus útjukra küldi ezeket a tanítványokat, nem mondja kifejezetten és konkrétan, hogy ördögöket fognak űzni. Annyit mond, hogy gyógyítsák a beteget, és mondják azt, hogy elközelített az Isten országa.

Arról van tehát itt szó, hogy az evangélium prédikálása, az evangélium ereje elég volt ahhoz, hogy megszabadítsa azokat az embereket, akik felelnek az evangélium elhívó szavára, és akik hisznek. Azt látták a tanítványok, hogy nem tesznek mást, csak hirdetik az evangéliumot, és szabadulások történnek; Krisztus ereje ott van velük, és ezáltal győzedelmeskednek a sátáni erők felett.

De mennyiben érint ez minket? De hogyan lehetett ez a harc sikeres a tanítványok esetében?

Nem más, hanem Jézus neve, azaz Jézus ereje a döntő jelentőségű a tanítványok számára. Amit meg tudtak tenni, azt mind Jézus neve és ereje által voltak képesek megtenni.

Az Úr bizonyára nem „lesz, ami lesz” alapon választott közülük, tudta, kiben mi lakozik. De vajon a kiválasztottak is tudták-e, hogy képesek lesznek a rájuk bízott feladat becsületes elvégzésére?

Vagy megerősítette őket az a tudat, hogy ha Tanítójuk méltónak találta őket bizalmára, akkor kicsik ők ahhoz, hogy megcáfolják az ő véleményét. Vajon volt-e, aki visszautasította őt, hogy „Uram, én nem vagyok alkalmas, küldj helyettem valaki más”? Voltak kételyeik?

Elküldte őket minden nélkül, segítségül csupán társukat adva nekik.

Milyen nagy ráhagyatkozás és mély bizalom kellett akkor a tanítványok részéről, hogy meg nem futamodva elindultak és végigvitték, amivel megbízták őket!

Pedig bizonyára nem fogadták őket mindenütt tárt karokkal, és nyitott lélekkel. Hisz Jézus is felkészítette őket arra, hogy lesznek helyek, ahonnan eljőve tanácsos még a port is lerázniuk, amely a lábukra tapadt.

De a hírt, hogy közel van Isten országa, még itt is tudomására kellett hozniuk az embereknek.

A tanítványok nagy örömmel eltelve tértek vissza Jézushoz. Megtapasztalhatták nevének erejét, láthatták a nép között az ő hatására végbement testi-lelki gyógyulást. Beigazolódott minden, amiben addig hittek és reméltek.